

Prokletí

Lindsey Linn

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2014
www.mytago.cz

I

Zúčastňovat se společenského života jak ve městě, tak na venkově, bylo velmi žádoucí, a to zejména pro neprovdanou mladou dívku. A ačkoliv Anita Bowdenová obě tyto podmínky splňovala, žila v ústraní a jakékoli společnosti se vyhýbala. Velmi nezvyklé, avšak ne zcela nepochopitelné chování, s přihlédnutím k okolnostem. Lidé na ni pohlíželi skrze prsty, i když ne její vinou. Za všechny své nesnáze mohla poděkovat svému otci, který uvrhl jejich rodinu do bídy. Anita nejdříve pociťovala hněv, ale poté, co její otec zemřel, přehodnotila svůj postoj a spíš než výčitky převážila lítost. Uvědomila si, že to byl osamělý a nešťasný muž, který propadl pití a hazardu jen aby přehlušil bolest a žal ze ztráty manželky.

Stali se z nich žebráci a Anita se zachránila jediňe díky šťastné náhodě a faktu, že musela obětovat svoji hrdost. Opustila rodinné sídlo a odstěhovala se do vesnice vzdálené sedm mil.

Již tomu byli tři roky, co bydlela u paní Agnes Collinsové, postarší a lehce výstřední vdovy po velmi váženém panu Collinsovi, obchodníkovi s hedvábím. Anita dělala staré paní společnici a vycházely spolu velmi dobře. Paní Collinsová byla na pohled křehká, avšak energická dáma, s více než padesáti křížky na svých bedrech. Jakmile se paní Collinsová doslechla o Anitině osudu, upamatovala se, že znala její babičku a tak poskytla tomuto sirotkovi domov. Anitě se nežilo špatně. Dům neoplýval takovým přepychem, na jaký byla zvyklá, ale byla vděčná za domov a střechu nad hlavou. Její dny až dosud plynuly pomalu, jeden za druhým a jeden jako druhý, což se mělo velmi záhy změnit. Jednoho lednového dopoledne byla paní Collinsové doručena pozvánka. A ne ledajaká. Byla to pozvánka na večírek pořádaný rodinou Swansonových. Swansonovi se přistěhovali před více než rokem až z Ameriky. Nikdo netušil, proč se z prosperujícího západu přestěhovali na anglický venkov. Bylo však známo, že si pan Lawrence Swanson velmi zakládá na svých společenských stycích a často pořádá ve svém honosném sídle plesy a večírky. Velmi rád se chlubil svými vřelými vztahy s významnými osobnostmi Anglie a často hostil významné členy vlády, mimo jiné i pana Williama Gladstonea nebo pana Disraeliho.

Ovšem každého zvlášť, neboť bylo známo, že se tito dva pánové nemají zrovna v lásce.

Protože byla Anita společnicí paní Collinsové, předpokládalo se, že ji na večírek doprovodí. Nejraději by se vymluvila, kdyby to bylo možné, ale zmíněná paní se pro tuto událost tak nadchla, že nebylo úniku. Anita zanevřela na veškeré společenské styky poté, co se jí dostalo ostudné potupy. Nějakou dobu se nemluvilo o ničem jiném, než o její rodině. Veškeré dřívější přátelské styky byly zpřetrhány a jí nezbylo nic jiné, než přijmout vše se svěšenou hlavou. Anita byla rozumná dívka. Ale byla také osamělá, bez přátel a rodiny. Odmítala chodit do společnosti, protože byla přesvědčena, že společnost odmítla ji. Obávala se dalšího zklamání. Přes to všechno však nakonec svolila a oddávala se naději, že snad nakonec zažije příjemnou změnu. Netušila, jak hluboce se mýlila.

Večírek se konal v pátek, koncem ledna. Večer to byl tuze mrazivý, zvláště když se rozfoukalo směrem od slatin. Anita se usadila do kočáru vedle staré paní, která zrovna vzdávala hold svému praktickému umu a poukazovala na značné výhody kožešiny, na které seděly. Dívka ji však neposlouchala. V mysli se zaobírala palčivějšími otázkami. Bude na večírku někdo z jejích dřívějších přátel? Jak se má chovat? Schovat se do kouta a snažit se nebyt vidět? Anebo být ve středu dění se vztyčenou hlavou? Měla hodně smíšené pocity. Necítila se příliš pohodlně ve své toaletě. To slovo ani příliš nevystihovalo pravou povahu jejích šatů. Byly to jednoduché,

tmavěmodré šaty, s rovnými rukávy a nabíraným živůtkem. Jako doplněk měla pouze řetízek s medailonem, památku po matce.

Dům byl ukryt ve velkém parku, s rozlehlými zahradami a jezírkem, které nyní pokrýval jemný poprašek sněhu. Sídlo bylo nedávno přestavěno a Anita musela uznat, že architekt odvedl dobrou práci. Původní takřka čtvercový tvar se změnil. Nyní byl dům po obou stranách rozšířen o další pokoje a na čelní straně pak byly přidány ozdobné sloupy v dórsském stylu. Uvítání proběhlo přesně podle očekávání. Všechny pohledy se několik vteřin upíraly jen na ni. Záhy se však společnost vrátila k předchozí zábavě. Paní Collinsová uviděla v davu svoji přítelkyni a tak se vydaly za ní. Anita se držela stranou, ale pořád v blízkosti staré paní, kdyby náhodou něco potřebovala. Snažila se v té semknuté mase lidí najít nějakou známou tvář. Všimla si Collety Crawleyové. Když ji však Colleta uviděla, bleskurychle se otočila a zamířila ke svým přítelkyním. Ke svým novým a bohatým přítelkyním. Anita poklesla ramena. Jak jen mohla být tak bláhová? Myslet si, že by se o ni někdo zajímal? Z těchto chmur ji vyrušil něčí hlas. Tu tvář znala. Byl to James Wilson. Znali se spolu už od dětství. I tak ji ale jeho familiární tón překvapil. Po tolika letech, co se neviděli...

„Anito, jsi to opravdu ty? Jsem rád, že tě vidím,“ usmál se. „Kde jsi byla celou tu dobu? Snad ses neschovávala před světem?“ dobíral si ji.

„Uhádl jsi,“ řekla trpce.

„Raději mi pověz, jak se ti daří.“

„Nebud' krutý, Jamesi. Copak se o tom nevykládá v celém hrabství, jak se protloukám?“ řekla rozhořčeně.

„Ale no tak,“ utěšoval ji, „neptal jsem se na to, o čem se vykládá. Ptám se, jak se ti daří. Kromě toho, nejsi přece jediná, o kom se mluví. Jsou i zajímavější témata na přetřes. Teď se mluví hlavně o Swansonových a také o Mary Lockleyové a jejím nečekaném sňatku,“ řekl co nejtíšeji, aby ho nebylo slyšet.

„Mary je vdaná?“ podivila se Anita. „Její otec býval v Ascottu pečený vařený. Sázel na ty nejhorší koně. Nenapravitelný smolař. Nezbylo mu než provdat svou jedinou dceru, aby zachránil majetek.“

„Jak se zdá, pořád tě baví rozebírat klepy,“ odušila.

Vůbec se nezměnil, pomyslela si. James nebyl zlý člověk. Jen byl občas trochu škodolibý a egocentrický. Ale i tak vždycky patřil mezi těch pár lidí, se kterými si měla o čem povídat. Měl rád přírodu, knihy a cestování. Byl velmi pohledný, šarmantní a společenský.

„Co bys řekla projíždce na koni? Jako za starých časů,“ navrhl a bylo vidět, že by byl upřímně rád, kdyby souhlasila.

„Nevím, jestli je...“

„Jamesi! Tak tady jste!“ ozval se za nimi ženský hlas. „Tatínek vás prosí, zda byste za ním na chvíli nepřišel. Diskutuje s nějakými pány o politice a mám obavy, že potřebuje vaši názorovou podporu.“ Anitě se nelíbilo, že ho oslovila křestním jménem. Budto to byl běžný zvyk u nich v Americe, anebo to značilo důvěrnější přátelství. Uvědomila si, že žárlí, aniž by k tomu měla důvod.

„Ovšem, slečno Swansonová,“ řekl a usmál se. Omluvil se Anitě a odešel se slečnou Swansonovou, která se do něj vděčně zavěsila.

V sále hrála hudba, několik párů tančilo a ostatní postávali v menších či větších skupinkách. Anita se cítila nepříjemně. Nikdo si jí nevšímal. Paní Collinsová se přidružila k dalším dvěma dámám a živě spolu rozmlouvaly. Stará paní vypadala, že se dobře baví a Anita tomu byla ráda. S hořkostí si však uvědomila, že zde není nikdo, kdo by o ni stál. Zapomeň na Jamese, řekla si. Jistě je v lepší společnosti. Vydala se do zahrady, v naději že snad chladný večer zchladí také trochu z jejího smutku. Když procházela kolem jedné skupinky dívek, uslyšela chichotání. Ukazovaly si na ni a přitom se smály. Zatnula zuby a vyšla ven. Měsíc byl téměř v úplňku a tak bylo na cestu dobře vidět. Procházela se zrovna podél zdi, kde končil park, když uslyšela šuchotání, vycházející z křoví po levé straně. Snad se jí to jen zdálo, napadlo ji. Možná to byl jen vítr. Otřásla se zimou a raději se vydala zpět. Najednou těsně za sebou uslyšela zavrčení. Otočila se a než si stačila uvědomit, co se děje, něco ji srazilo na zem a ona se ocitla uvězněna pod tíhou mohutného těla. Na tváři cítila horký, páchnoucí dech. V té chvíli si uvědomila dvě věci. Že je sama uprostřed parku a že ji zřejmě nikdo neuslyší, ani kdyby křičela. Vzápětí ucítila prudkou bolest v rameni. Vykřikla hrůzou. Přestože byla částečně ochromena šokem, bolest ji probrala. Začala kolem sebe bezhlavě kopat a bušit pěstmi. Podařilo se jí zvíře zasáhnout do krku. Poté uslyšela ránu a zvíře

znenadání uteklo. Anita zalapala po dechu. V ruce jí škubalo a dělalo se jí nevolno od žaludku. Uvědomila si, že není sama. Někdo se nad ní skláněl a mluvil na ni.

James se oddělil od pana Swansona a jeho přátel. Chvilí ještě stál s Lilly Swansonovou v malém sále. Vedli nezávaznou konverzaci a Lilly nešetřila úsměvy. Nebylo těžké uhádnout příčinu jejího chování. Jeho otec byl vážně nemocen a lékaři už pro něj nemohli nic udělat. Wilsonovi po celé generace vlastnili velké panství a rozlehlá pole kolem. Jediné, co však zajímalo Jamese, bylo hnát se po nich v sedle koně. Majetek, který měl zdědit, ho vůbec nezajímal. Ovšem jen co se proslechlo, že John Wilson umírá, začaly se kolem Jamese v hojném počtu vyskytovat mladé dívky. Tedy, ne že by tomu tak dříve nebylo. Většina žen ho pokládala za přitažlivého. Dokonce i muži k němu často obdivně vzhlíželi. Lilly se mu zamlouvala. Vypadala jako anděl, s těmi růžovými tvářemi, rámovanými lokenami barvy medu. Byla jemná, veselá a vzdělaná. Zrovna se bavili o Indiánech, když si všiml Anity, která ve spěchu prošla kolem. Neuniklo mu, že se jí dostalo posměchu od skupinky dívek. Přistihl se, že nevnímá, co mu Lilly vykládá. Místo toho přemýšlel o Anitě. Tak smutné a utrápené, s havraními vlasy a bledou tváří, oblečené v nevýrazných šatech. Bývaly doby, kdy si myslel, že se stane paní jeho domu. Bohužel mu v tom zabránila ona nepřijemná událost v její rodině. Otec mu zakázal se s kýmkoliv z Bowdenů nadále stykat. Odcizení bylo těžké a bolestné, ale po určité době na to

zapomněl. Jenže teď opět vplula do jeho života a zabořila se do něj jako trn.

Omluvil se Lilly a vydal se za Anitou. Rozhlédl se po prázdném nádvoří. Chvilí stál zcela bezradně, a poté se vydal vlevo. V dálce spatřil tmavou siluetu, která vzápětí zmizela mezi stromy. Přidal do kroku a zrovna v té chvíli uslyšel výkřik. Netušil, co se stalo, protože mu ve výhledu bránilo křoví, bez váhání se však rozeběhl za hlasem. Ve světle měsíce spatřil dvě zápasící siluety, jednu zvířecí, druhou lidskou. Zaklel. Kéž by měl při sobě lovecký nůž. Rozhlédl se kolem, vděčný za jasné měsíční světlo a chvatně ze země zvedl hrubou větev. Měl nesmírné štěstí. Zvíře si ho nevšimlo. Vší silou ho udeřil do zad. Zvíře zavýlo bolestí a dalo se na útěk. Poklekl k dívce a zkontroloval její stav. Celá se trásla a zdálo se, že ho ani nevnímá. Podepřel ji a pomohl jí vstát. Začala reagovat, až když si uvědomila, že ji vede zpět do domu.

„Ne, prosím, já tam nechci!“ vzpírala se mu.

„Musím tě dostat do tepla a poslat pro doktora,“ odporoval.

„Nechci tam jít,“ naléhala dál. „Nechci, aby mě takto viděli.“

„Tak mi dovol sehnat kočár a odvézt tě domů.“

Když přišli na nádvoří, usadil ji na lavičku a odešel. Uběhlo sotva několik minut, než se objevil kočár a James jí pomohl nastoupit. Anita byla prokřehlá a slabá. Opřela se o jeho rameno a poslední, co si pamatovala, byl jeho uklidňující hlas.